

— Но сърдитъ, както виждамъ.

— И както са види, рече Аиша, имашъ полуда да са научишъ да четешъ; никога не съмъ виждала такъвъзи прилежателенъ ученикъ.»

Тогася бѣднѣйшѣтъ Пикильо расказа простодушно сичкѣтъ си мѣжы, какъ са отнесе къмъ учителя си, какво стори съ книгата и съ себеси, защото не искаше живъ да претърпи безчестіето и скърбѣта като оставяше палата на намѣстника, и че предпочиташе да са затрые ако до края на мѣсеца не са научаше да чете.

« Но отговори Аиша, ученѣето не може да влѣзе само въ главата ти.

— Само на Бога имамъ надѣжда; само той може да направи туй чудо.

— Намѣстника, приложи Кармена, той има тѣзи сила.

— Но трѣба да му помогнешъ и ты малко, рече Аиша.

— Не мож; полесно ми е да са затрыѣ, отъ колкото да са научѣ да четѣ; туй е много мѣжко.

— Съ сичко туй нѣй са научихмы.

— И ты, Пикильо, който имашъ и духъ и умъ!

— Защо нема да са научишъ като насъ?

— О, като васъ! Вѣй правите каквото щете.

— Ами ако быхмы та научили?

— Що думашъ?

— Ако ти станемъ учителкы?

— Вѣй ли? Боже мой!

— Намѣето сеньоръ Герундіо?

— Не ще ли ны душишъ като него?

— Не мож да вы повѣрвамъ! то не е възможно!

— Сичко е възможно, отговори серьезно Аиша, съ търпѣніе и постоянство сичко са сполуча.

— Мълчи само, приложи Кармена, не обаждай никому.»

Разумѣва са че Пикильо са обѣща да мълчи! А тѣзи идея която съзехъ двѣтъ сестры, тури са въ дѣло тосъ часъ отъ наутрѣшныя день.

Подъ предлогъ да зема порѣчваніята на двѣтъ ся млада господа, както и заповѣдитъ имъ за дне-